

אביר הזהב

תל-אביב היתה מלאה מסיבות בסילבסטר. בחיפה לא היה שום דבר מעניין, כי נעמי ארוזה היתה חולה וביטלה את הנשף שלה. אבל תל-אביב רעשה וגעשה מרוב מסיבות. נשף אחד גדול נערך אצל מלכה רוזי-נטיין, אשת דולר-הויז הגדול. היתה בו רק חברה גבוהה, שמלות-ערב ארוכות ו-סמוקניגים, שהיו לבושי-חובה. חתיכות גרו-לות לא היו שם. תארו לעצמכם שהבחורה הכי יפה בכל הנשף היתה אורה בהרב, אשתו של המסטיסט של מכבי תל-אביב.

נשף אחר נערך אצל פרידריקה סגל. זה היה נשף הבהויה, שהאטרקציה שבו היתה צריכה להיות דולר לבוא, אבל היא לא יכלה להיות אטרקציה כי היא ישבה כל הזמן בצד, עצובה. בזמן האחרון היא מחפשת בני-זוג לריקוד ולא מוצאת. הם מלאים חרדת-קודש.

אבל הנשף הכי מעניין היה הנשף של נוער הזהב. הוא נערך על-ידי דויד שיף, בעל מלון דולפין, אחיו של חיים שיף. הוא מנסה בזמן האחרון להיכנס גם כן לחברה הגבוהה של תל-אביב.

הוא רכש לשם כך דירה גדולה בקומה שביעית של בית הנמצא מול קפה אקסדוט, ריהט אותה ואת עצמו באלגנטיות, ויצא אל החברה הגבוהה כדי להראות את עצמו. כולם ראו אותו. הוא היה עדין מאוד, אדיב מאוד, טוב-לב ומוכן לעזור לזולת. הנשים התלהבו מאבירות רוחו. הוא התחיל לחזר בעדינות אחרי מלי בוקר, גרושתו הצעירה של מימוץ. הוא שלח לה פרחים ונישקות, והיא עזבה אותו.

הוא עבר לחזר אחרי ציקי ג'ימור, נסיית כת היופי של ירושלים. היא נפרדה כבר בפעם השלישית והאחרונה מעורך-הדין הרמתינג, אורי אסולין, ונענתה לטוב-ליבו הגיטלמני של המחזר החדש.

לפני שבועיים הוא לקח אותה לחוף הים של קיסריה. הם טיילו להם להנאתם, ופתי אום עף הכובע שלה למים. היא התחילה לבכות, ואז, מה עשה האביר? הוא פשט את כל בגדיו, נשאר בתחתוניו, ונכנס למים כדי להחזיר את הכובע לבחירת-לבו.

כזה מין אביר הוא דויד שיף, ובסילבסטר הוא עשה מסיבה גדולה לכל החברה הי גבוהה שאליה נכנס לא מכבר.

הנשף היה רק למוכרחים שבמוכרחים. כדי להיכנס אליו היה צריך לעבור שבעה מדורי

רחל מהחלת על כל העולם

זהו, כולם מאושרים...

כדי לעשות אותה עוד יותר מאושרת, תפי רה לה אמה מלחחה שלמה של שמלות

רונית רינת בהריון. רונית רינת מת-גרשת מבעלה. רונית רינת רוצה לחזור ל-ארץ. רונית רינת מיואשת מהחיים. רונית רינת אוהבת את בעלה. איך רונית רינת אחת ויחידה יכולה לעשות כל כך הרבה דברים בבת אחת?

ביום השלישי עוזבים הוריה, חוזה ויוסף רכטמן, את הארץ בדרך אל בתם בארצות-הברית. זה היה המקור לגל השמועות. פני-תי אל האם, ושאלתי אותה אם זה נכון שבתה, מלכת היופי לשעבר, עומדת ללדת ילד, שהיא מתגרשת מבעלה ומאוהבת בו, ומיואשת מן החיים, ורוצה, בעצם, לחזור לארץ.

„זה שקר מכוער“, הגיבה האם, „כל הי שמועות הללו הן לא יפות ולא נכונות. הי נסיעה שלנו כבר תוכננה בזמן החתונה, או כמה שבועות אחריה. הרי את יודעת שאני לא יכולה לחיות בלי לראות את רונית שלי.“

כשהבת נישאה לרופא אמריקאי ועזבה את הארץ, נפלה אמה רכטמן למשכב. היא היתה חולה מרוב געגועים לבתה: „הייתי בטיפול מתמיד של רופאים. הייתי ממש על סף המוות, הרגשתי שאני לא יכולה לחיות ללא בתי.“

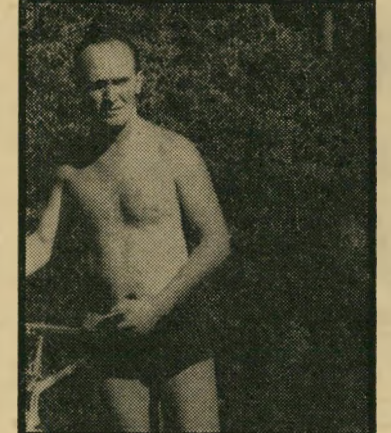
היא נרגעה כשהתחילו לדבר על נסיעה לאמריקה, ועל פגישה מחודשת עם הבת. הם יצאו בטיסת צ'ארטר. רונית, שגרה עכשיו בלוס-אנג'לס, תחכה להם בשדה התעופה, ובתשיעי לחודש היא תתחתן לעיניהם שנית, הפעם לכבוד הורי הבעל, המכונים את הי חתונה.

זו תהיה מסיבת חתונה מפוארת, בבית הורי החתן שבקליבלנד. יהיו 600 מוזמנים, עוגת חתונה ענקית, משקאות, תלבושות, הכל כאילו היתה זו חתונה אמיתית.

רונית מאושרת. היא כתבה את זה במכתב להורים. „כל אשה יכולה לאחל לעצמה להיות מאושרת כמוני“, היא כתבה להם.

גיהיגום. על הסף עמד אדם עם רשימה שמית. האורח היה צריך להציג את עצמו, לחכות שהשומר יזהה אותו ברשימה. כשה שומר מצא את שמו, הוא יכול היה להיכנס לפרוודור, לעלות במעלית, ואז הגיע אל שומר שני, גם הוא עם רשימה שמית ביד. השומר השני ביקר את השם, וכשמצא אותו ברשימה, הותר לאורח להיכנס לדירה, אבל הוא עדיין לא הגיע למחוז הפצו, מי שום שאת פניו הקבילה מערה השוכה, מפ-חידה, שרוהטה במיוחד על-ידי ארכיטקט-פנים. רק לאחר שעבר את המערה, הצליח האורח להגיע סוף-סוף למסיבה, ולראות את השמלה בת 1000 הלירות של נילי לבקוביץ, את מורה דביר ואת הקוויאר והויסקי שהוכן למענם.

המוזמנים עלו, שמחו ושתי, ורק לפנות בוקר התברר לדויד שיף שאחד מהנכרחים שלו שבר את אסלת בית-השימוש לשתי חתיכות. הוא התחיל לחקור את כל הנכ-חרים, לברר מי עשה את הנבלה, אבל הי נבחרים עזבו לאט-לאט את המסיבה, וכשי הבוקר עלה, נשאר דויד שיף לבדו, עם שני שומרי-סף גברתיים, והרשימות השמיות שי בידיהם.

שיף

רינת ובעלה

ישראליות, וכדי שהיא עצמה תהיה מאושרת, היא תפרה לעצמה שתי שמלות ארוכות, בכמה אלפי לירות. זהו, כולם מאושרים.

שוטרים

וכפתורים

יגאל תומרקין היכה מכות רצח כמה שוטרים וסמלי משטרה, אמרו השמועות. לאחר הרבה מאמצים עצרו אותו וכלאו אותו בבית-הסוהר. החברים לא האמינו, והאוהבים הסבירו שהוא מסוגל לכל דבר, עד שבאו השמועות החדשות וסיפרו שהי אמת היא הפוכה.

עדיראייה סיפרו, שהמעשה התרחש כך: יגאל ישב בבאר של בופי, שוטר, שנכנס לשם כדי לרסוס את הדו"ח הליגי לבעליו, עמד לידו. יגאל היה שתוי. אבל גם במצב זה היתה עינו פקוחה לאפשרויות האמנותיות, מכיוון שהוא משתמש בכל חפץ, כמו מזלג או מפתח, כחלק מצוירו, התאהב בכפתור המדום של השוטר. הוא הצביע על החפץ האמנותי, ושאל את השוטר בכמה הוא מוכר כפתור. השוטר נתן לו מכה על היד ואמר לו: „תפסיק להתחפץ.“

יגאל ענה: „אם זה נקרא להתחפץ — אז תישק לי...“ השוטר אמר לו: „אני אעז צור אותך“, והלך לקרוא לסמל. הסמל הגיע, וביקש מן הצייר המזוקן להילוות אליו ל-תחנת המשטרה לבידור.

יגאל קם והלך ללא התנגדות, ואז, לפי דברי עד הראייה, כשהגיעו לתחנה, תפס אותו שישה שוטרים, והתחילו לגרור אותו בכוח אל חדר המעצר. הוא התנגד, נאח בספסלים, בכיסאות ובפצעים שהיו בדרכו. הכניסו אותו לתא, שמו עליו, לפי דבריו, אוזיקים, והתחילו להכות אותו, לפי דבריו, כמה שוטרים בבתי-אחת, וכל אחד לפי התור. ביתניים הלך עד הראייה, האדריכל אליר שרון, לחפש ידידים שיוציאו את יגאל מן המעצר. הוא פנה להצקל איש-שכמת. הצקל קל ניגש למשטרה, ביקש לשחרר את העציר בערבות, אבל לא הצליח.

בבוקר הובא תומרקין לפני שופט, שוחרר בערבות, והוחזר לתאו לעוד כמה שעות. הוא דפק בזלת התא וביקש מהסוהר רשות ללכת לבית-השימוש. „למה לא עשית את זה שם, בבית-המשפט?“, שאל אותו השוטר. „אני רוצה עכשיו“, אמר לו יגאל. „אתה תעשה מתי שאני רוצה, או שלא תעשה בכלל“, היתה תשובתו של השוטר, כפי ש' סופרה על-ידי יגאל.

כעבור שתיים הוא שוחרר, וחזר לביתו, עכשיו הוא מסתפק בכפתורים של עצמו.

טוכאי

בחברת המנהל הטכני של התיאטרון הקאמרי, והוא העיד שהיא באמת שיחקה כבר בתיאטרון החיפאי, בחלום ליל קיץ ובפישפש, וב-תיאטרון שמונה וחצי.

היא בת 22, בת יחידה לחרשתן אמיד, גמ' רה גימנסיה, היתה רועת-צאן בשדה-בוקר, למדה בימיו אצל פיטר פריי, וביימה הצגות לידים. „אחרי שהרשימה עלי בתור שפנפנה התפרסמה, הרגשתי כאילו הפשיטו אותי ערומה ברחוב דיונגוף“, היא אומרת, „זה היה מין סילוף כזה של דמותי. איך אמרתי שם? שאני חתיכה ושיש לי גוף יפה? איזה בדיחה! אני, יש לי גוף יפה? רק תסתכלו עלי. ואת כל זה כתבו בעיתון, כאילו שאני מין נערתי-זוהר מתוסבכת.“

כדי להוכיח לי שהיא לא נערתי-זוהר ולא מתוסבכת, אלא להיפך, היא משוררת — היא נתנה לי לקרוא שיר שהיא כתבה במו ידיה. השיר הוא כזה:

האנשים בגשם יותר טובים / כמו הירקות, הפירות והפרחים / הרחוב פת' אום חסר זוהמה / והאחרי צח וטהור / אולי בגלל שאי אפשר לריב ולצי עוק באמצע הרחוב / ובכלל יש פחות אני שים, ובטכניות / פחות לכלוך.“

השפנפנה המאושרת

לפמי אין מזל. היתה לו כבר שפנפנה אחת ועכשיו מסתבר שגם זו אינה שפנפנה. היא בעצם סופרת-שחקנית-משוררת. אורה טוכאי רצתה לכתוב ספר, כי היא סופרת. אבל לא היה לה על מה לכתוב, אז היא החליטה להיכנס לבארים ולאסוף שם חומר. היא לא ידעה איך נכנסים לזה, כי היא אף פעם לא היתה בבאר, ואז היא ראתה את המרדעה של סמי בקשר לשפני פנות. היא הבינה שוהי הזדמנות של חייה לראות מה זה באר.

היא באה והציגה את עצמה כשפנפנה. „התכוונתי לעבוד שלושה-ארבעה ימים“, היא מספרת, „אבל יום אחד נתן לי תמונה מס' פיקה בשביל הספר שלי“, היא באה לראיון

הודתה בביישנות צנועה, „שאני לא בעלת נסיון עם גברים. כשאני מסתכלת על נשים בגילי, אני יודעת שאני נראית ירוקה לער מתן. אני אומנם לא נזירה, אבל אני טיפוס די שמרני.“

עכשיו היא יכולה לספר על הגיבור הי ראשי של ספרה הראשון. „הוא כבר לא מעניין אותי. אני אפילו לא יודעת אם אני אבוא לפגישה שקבענו לעוד עשר שנים.“

שאלתי אותה איזה פגישה והיא סיפרה שכאשר יצא הספר, הוא אמר שהוא לא רוצה לראות אותה יותר. אולי בעוד עשר שנים הוא ירצה.

„אבל בעוד עשר שנים אני כבר לא ארצה לראות אותו“, היא הודיעה בגאווה. עוד מעט היא כבר תהיה בכלל יותר מפור-סמת ממנו.

הוא יכול היה להיות גם גיבור של סרט. היו לה שלוש הצעות להסריט את הספר. היא לא ידעה באיזו הצעה לבחור, עד שבא אשף הירשברג, ממשרד המסחר והתעשייה, ופתר לה את הבעיה. הוא לא אישר את זה כסרט ישראלי.

הגברים הורים נתור

מי מפחד מהרסה מור? כולם. כל מי ש' רק מסתכל עליה, כל מי שנובר ליה, נכנס בזאת אופוטמי לאחד הספרים שלה. „בכל יום הם לא נרתעים“, היא אומרת, „יש לי מחזרים בלי טוף, רק שאין לי זמן לאהבת.“ היא צריכה לכתוב ספרים. היא כל הזמן עסוקה.

גם עכשיו אני מצליחה להשיג כל גבר שאני מעוניינת בו. לא היה גבר שרציתי ולא השגתי. אני מו-כנה להתמודד עם כל נערה בת 18 על לבו של כל גבר, וזה כמובן. בתנאי שאני מעוניינת בו.“

איך היא עושה את זה? היא פשוט לא סטנדרטית. היא לא דומה לכולן. היא מיוחדת. „בכלל, הי סטנדרט של הנערות בימינו לא מוצא חן בעיני“, היא אומרת, „הנערות יותר מדי דומות אחת לשנייה. אני לא דומה להן, וזה משמח אותי. למרות שיש הרבה יותר יפות ממני.“

מור

היא כבר הגיעה לגיל די מבוגר. „אני בי סביבות השלושים“, היא מתוודה. היא הסי פיקה כבר לגמור את הגברים הישראליים, ועכשיו היא עומדת לכתוב ספר על הגברים הזרים.

היא מנהלת עכשיו רומן עם תושב חוץ, נמאסו לי הישראליים. הם שחצנים, מתוסב-כים, יהודים, בעלי הערכה-עצמית מופרזת.“

לכן הוספר הבא שלה יעסוק במחקר על זרים. לאו דווקא תיירים. היא ערכה מחקר מקיף על זרים מכל הסוגים. היא גם נסעה לשטיכ' לחוץ-לארץ.

ובכל זאת — „אני רוצה להגיד לך“, היא